

SÖTÉT IDŐK

ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

„Néha sötétség is lakozik az emberben,
és van, hogy az győz.”

Már több év telt el, mióta a járvány végigsöpört a világon, és gyermekek millióit megfertőzte. Sokuknak, akik életben maradtak, különleges képességei lettek. Mivel veszélyesnek ítélték őket, a többségüket rehabilitáció céljából bezárták. Ám akik még szabadon vannak, fejdáaszok célpontjaivá váltak... Gabe élete az utóbbi időben maga a pusztulás. Egy olyan valaki számára, mint ő, egyetlen lehetőség van a tragikus múlt elfelejtésére, így elhagyja kisvárosát, és fejdáasznak áll. Azonban első célpontja egy fiatal lány, Zu, aki nem hajlandó megszólalni, így még nehezebbé teszi az amúgy sem könnyű munkát. Ahogy telik az idő, Gabe egyre inkább megszereti Zút, aki lassacskán olyan módon változtatja meg a fiú életét, amire egyikőjük sem számított.

Ne hagyd ki ezt az izgalmas történetet, ami összeköti a Sötét elméket a Sötét játszmaikkal!

ALEXANDRA BRACKEN

SÖTÉT
IDŐK

— részlet —

EGY

FIGYELJ, MINDEGY, ki mit mond, ezt a munkát senki nem akarja igazán.

Nagyon hosszú a munkaidő, a fizetés pedig szar. Nem, ezt azért visszavonom. Nem a fizetés szar. Jó pénzt lehet vele keresni, ha elég nagy halra tudsz akaszkodni. Csak az a gond, persze, hogy mindenki horgászni ment, és túlhorgászták a nyavalyás folyókat. Annyi horgot dobhatsz be, amennyit csak akarsz, a legfényesebb csalikat agghatod rá, de egyszerűen nincs elég belőlük ahhoz, hogy a csontsovány pénztárcád egy kicsit meghízzon ebből.

Ez volt az első, amit Paul Hutch elmondott nekem, amikor ma délután a bárban találkoztunk. Dolgozni jöttünk, de Hutch úgy ítéli meg, hogy ez a tanítás pillanata is. Miért érzik úgy az emberek, hogy folyamatosan okítaniuk kell engem az életben? Huszonöt éves vagyok, de úgy néz ki, hogy abban a pillanatban, hogy az igazi gyerekek kikerülnek a lépből, harmincéves kor alatt hirtelen mindenki „fiam” vagy „kölyök” lesz, mert ezek az emberek, az „igazi felnőttek”, úgy érzik jól magukat, ha valakit lekicsinyelhetnek. Kösz, nem érdekel a lehetőség, hogy valaki képzeletében

szerepelhessek, vagy az önbecsülését növeljem. Ettől valóssággal rosszul vagyok – mintha a saját gyomromat emészténém. Senkinek nem vagyok a fia, és nem is hallgatok a „fiam” szóra. Nem vagyok a nyomorult halott gyereke.

Mögöttünk az egyik sötét bokszban valaki cigarettázik. Majdnem annyira gyűlölök ide jönni, mint amennyire az itt kísértő gyanúsítottakat gyűlölöm. Az Evergreen nevű kocsmában minden giccses smaragdzöld műanyag és sötét fa. Azt hiszem, azt akarták, hogy úgy nézzen ki, mint valami síparadicsom, örökzöldekkel és egyebekkel, de az eredmény közelebb áll a szegények Oktoberfestjéhez, csak szomorúbb: részegek ténferegnek, és kevesebb a habzó söröskorsót marcoló bögyös csaj.

Amerre a szem ellát, fehér hósapkás hegyeket látni. Poszterek. Legalább annyi idősek, mint én. Tudom, mert a mi hegyeinken legalább tizenöt éve nem esett rendes hó, és öt éve nem volt akkora kereslet, hogy érdemes lett volna megnyitni. Iskola után én üzemeltettem a sílifteket az őszi pályához. Nyáron is, amikor az emberek a völgyből csak fel akartak jönni, hogy 46 fok alatti hőmérsékletben sétáljanak. Azt mondogatom magamnak, hogy legalább már nem kell vesződnöd azokkal a taknyos turistákkal, akik úgy viselkedtek, mint aki még sosem látott igazi fát, és egyszerre nyomják a gáz- meg a fékpedált egészen a Humphreys’ kanyargó útjáig. Egyáltalán nem hiányoznak.

Ami hiányzik, az a fizetésem.

Hutch úgy néz ki, mintha a ló seggéből mászott volna elő. A szaga is olyan. Egy ideig az egyik turista-terelgető cégnél dolgozott, akik szamarat adtak a vendégeik alá, azért, hogy

azok leszamaragolhassanak egészen a Grand Canyonba. De a nemzeti parkokat bezárták, és a tulajnak vissza kellett vinni az állatokat Flagstaffba, végül aztán kénytelen volt eladni őket. Ott már nincs munka Hutch-nak, de egészen biztos, hogy a nő engedi az istállóban aludni.

Már órák óta itt van; elég elázottnak tűnik, és amikor beléptem a sötét söntésbe, vizenyős, zavart tekintettel nézett fel rám, ahogy a tojásból frissen kitörő csirke pislog a héjből. Kopaszodik, egyre magasabb a homloka és egyre hosszabb a haja, amit hanyagul, bőrszíjjal köt hátra.

Próbálom felgyorsítani a dolgokat, egy halom papírpénzt csúsztatok elé. A halom pénz többnek tűnik, mint amennyi a valóságban. Olyan sokáig csak tízesek, húszasok kerültek a kezembe, hogy meggyőződésemm volt, hogy már nem is nyomtatnak nagyobb címleteket.

– Nem mintha azt gondolnám, hogy nem tudod megcsinálni, fiam – mondja Hutch a pohár alját bámulva. – Csak könnyebbnek hangzik, mint amilyen.

Jobban kellene figyelnem rá, mint amennyire figyelek. Ha valaki tudja, milyen ez a munka valójában, akkor az ő. Az öreg Hutch hat hónapig próbálkozott a fejevadász munkával. A félresikerült kaland jutalma: égett, megcsönkített, négyujjú kéz. Előszeretettel mondogatja mindenkinek, hogy valami kölyök kapta el, de mivel tudom, hogy sikerült két lakókocsit is felgyújtania úgy, hogy cigarettával a kezében elaludt, inkább nem hiszem el ezt a gyerektámadásos történetet. Mégis, minden lehetőséget kihasznál, hogy valami kis nyereségre tegyen szert ebből a szerencsétlenségből. A béna kéz látványára sajnálatból meghívják pár italra az

Evergreenbe kijáró, itt megálló városiak. Időnként kap egy-egy öt- vagy tízcentest, ha a 66-os út mentén vagy a Leroux Streeten bádogböggrével koldul, és fehér létére úgy tesz, mintha a navaho népből való veterán katona lenne. Valahogy úgy gondolja, hogy ez a kombináció a többi semmirekellő fölé emeli.

– Odaadod a kulcsot? – kérdem. – Hol parkoltál?

Mintha meg sem hallaná, amit mondtam. Az Eagles egyik dalát dúdolja. „Take It Easy.” Ebben a kocsmában ezt sorozatban játsszák, csak azért, mert a szövegben egyszer előfordul Arizona állam neve.

Nem kellene megvennem ezt a kocsit tőle. Tudom, hogy valami nem lesz rendben vele. A járgány öregebb, mint én. De csak ezt tudom megfizetni, és ki kell jutnom innen. Ki kell jutnom ebből a városból.

– Még egyet – szól makacsul; megpróbálja felhívni magára a pultos figyelmét, Amy azonban minden tőle telhetőt megtesz, hogy ne vegye figyelembe Hutch nyomorult létezését. Amy és én beszéltünk már erről... Elég nehéz Hutch látványát elviselni. A fogai az évek során megszuvasodtak, arca olyan mélyen lóg, mint a nyakán a ráncok. Még csak negyvenöt éves, de máris úgy néz ki, mint egy metamfetamin-függő UTÁNA fotója – mint az egyik tévés bűnügyi műsorban bemutatott gyilkos képe. A lehelete olyan, mintha ökölrel csapnának az ember arcába.

Régebben nagyon kedveltem ezt Hutch nevű alakot. Úgy ismerte meg az apámat, hogy friss zöldséget, gyümölcsöt hozott az étterembe. Most olyan, mintha... Nem is tudom, hogyan magyarázzam, hogy értelme legyen. Olyan, mint

egy tanmese, csakhogy fék nélkül száguldasz felé. Pillantás a jövőbe vagy valami ilyesmi. Csak ránézek és tudom: ha nem jutok ki erről a helyről, olyan leszek, mint ez az öregember, aki nem is öreg, de olyan a szaga, mint aki rendszeresen összepisálja magát. Az alak, aki forog, forog, csak forog a bárshékén, mintha a játszótéren valami régi körhintán ülne.

Hutch előveszi a kulcsot a zsebéből, de amikor érte nyúlok, ráteszi a kezét. Másik kezével csapdába ejti a kezem, és könnybe lábadt, lázvizenyős szemmel néz rám.

– Nagyon szerettem az apádat, Gabe, és tudom, hogy ő ezt nem akarná neked.

– Megadta magát, bedobta a törülközőt, ami azt jelenti, hogy ebben nincsen szavazata – mondtam, és elrántottam a kezem. – Kifizettem. Most mondd meg, hol parkoltál!

Egy pillanatig biztosra veszem, hogy azt mondja, a bevásárlóközpontnál parkolt, és vagy egy órát kell gyalogolnom az autópálya mentén, hogy eljussak a kocsihoz. De nem ezt mondja. Vállat von, és végre kinyögi:

– A lakókocsipark északi felén. A Birch Streeten.

Lecsusszanok a bárshékéről, felhörpintem a korsó sörmét, amiért az imént fizettem tizenöt dolcsit. Hutch még mindig olyan tekintettel néz rám, amit képtelen lennék leírni. Egy ideig hallgat, aztán megszólal:

– De már most megmondom neked, ha találkozol valakivel, akinek tetszik ez a munka, jobb, ha azonnal elrohansz a közeléből, és vissza se nézel, mert igazi szörnyeteggel álltál szemben. Igazi szörnyel.

* * *

Ráérősen sétálok a belvárosban... Pontosabban a „történelmi belvárosban”, mert így nevezik, mintha azért tennék ezt a megkülönböztetést, mert létezne egy másik, fontosabb, felhőkarcolós belváros is Flagstaffban. Kényelmesen, laza léptekkel haladok, mert süt a nap és gyönyörű kék az ég ezen a délelőttön... Olyan szép, amitől minden, ami a kék ég alatt van, az összehasonlítástól sokkal nyomorultabbnak tűnik. Ma azonban nem ez a helyzet.

A szemem sarkából látom a régi vasútállomást, ahol apám és én aprót szoktunk a sínekre tenni, hogy a vonat összelapítsa. Évek óta először jut eszembe, hogy átmenjek az utca túloldalára, és leüljek az egyik padra, mert tudom, hogy ezt soha többé nem fogom megtenni. Nincs más ötletem, hogy mivel üthetném el az időt azon kívül, hogy leülök, bár az a néhány vonat, ami még közlekedik, már rég nem ezen a vonalon jár. Mostanában sokat voltam így. Csak ülök, és nem csinálok semmit, és arra gondolok, hogy dolgozni kellene, de nem találok munkát. Szerintem a sok üléssel van baj. Azért gondolok ilyen sok baromságot a parkokról, amikből kénytelenek voltak temetőt csinálni, apa étterméről, ami annyi év után még mindig kong az ürességtől és arról, hogy új lakókocsiba kellett költöznünk, mert a régi falairól nem tudtuk eltüntetni a vért.

A fene enné meg Hutch-ot, gondolom. Apa csak kiutat akart ebből az egészből.

Bedeszkázott üzletek előtt haladok. Kölyökkoromban... Nagyon sokat használom ezt a kifejezést: kölyökkoromban. De mikor volt az? Tizenöt éve? Tízéves korában az ember még kölyök? Azt hiszem, ez nem is számít, de akkoriban

volt, hogy a városnak ezt a részét tatarozták a turisták miatt. Az épületek, arizonai mértékkel mérve, egészen régiek. Apa azt mondta, hogy a többségük, köztük a tornyos, vörös téglás ház is szálloda volt egykor. Most bizsuboltok vagy Sedonából hozott misztikus kristály izéket vagy hamis megkövesedett fadarabokat árulnak. Ezek a boltok éltek túl a gazdaság pofára esését.

Ezen a délelőttön senki sem bóklászik a környéken és a forgalom is gyér. Csak ezért hallom a kántálást háromsaroknyira tőlem, ahol a „tiltakozás” folyik. Arra gondolok, hogy sétálok még egysaroknyit, és a hosszabb úton közelítem meg kocsit, de a város felépített egy borzalmas emlékfalat, amitől feláll a szőr a hátamon, valahányszor elhaladok előtte. A falfestmény öt gyereket ábrázol egy virágos mezőn. Egyikük felhőből lógó hintán hintázik. A kép címe: „Játszóterük a Mennyország”. Mindenképpen érdemes megnézni, ha valaki esetleg Flagstaffban jár, és még jobban akarja utálni az emberiséget, mint azelőtt.

Az anyakommandó teljes haderővel állt ki a városháza elé. Hát, persze. Így megy ez minden nap. Pár éve még azt hittem, hogy elérhetnek valamit, annyi sütit sütöttek és árultak, hogy pénzt szerezzenek a HOZZÁTOK HAZA ŐKET! kampányra. Most viszont már teljesen világos, hogy nem ez volt a céljuk.

Lehajtott fejfel, sapkámát a homlokomba húzva lépkedek, tudomást sem veszek a testes nőről, aki túl szűk nyafarmerben, élénksárga ANYÁK A TÁBOROK ELLEN feliratú pólóban a képembe nyomja az aláíróvet.

– Aláírta már a *Hozzátok haza őket!* petíciót?

– Nem, hölgyem.

– És szeretné aláírni?

Nagyjából annyira szeretném, mint egy tál üvegcserepet lenyelni.

– Miért nem?

Azért, mert nem igazán tetszik az ötlet, hogy pár ezer kistermetű szörnyeteg rohangásszon a környéken, és kedvük szerint robbantgassanak.

Átveszem a nőtől a mappát és firkantok valamit az egyik üres rubrikába. Remélem, ez elég ahhoz, hogy békén hagyjon. Az viszont igazán meglep, hogy bár ezek az aktivisták többen vannak, mint korábban, mintha mégis kevesebbet érnének el. Még a belőlük kinőtt *Apák a táborok ellen* csoporttal együtt sem sikerült semmilyen információt kicsikarniuk a kormánytól, ezt biztos forrásból tudom.

Biztosan ők is tudják, milyen szánalmas látványt nyújtanak. Makacsul összegyűlnek, mint macskaszőr a fekete pulóveren, de mostanság nincs senki a városházán. Időnként buszra ültetnek pár embert Phoenixben, azok feljönnek ide, hogy hivatalosan is megállapítsák, a város nem merült káoszba, lakói nem barikádozták el magukat, vagy ilyesmi. A szülők egyszerűen képtelenek felhagyni ezzel a sémával. Minden nap ugyanaz a jelenet megy: ácsorognak, egymással beszélgetnek, összeölelkeznek és sírnak, szörnyeteg kölykeik rongyos szélű fotóit szorongatva. Ezek az emberek – anyám szerint az „igazi felnőttek” – a bűnösöktől kérnek bocsánatot. De ha tényleg el akarnának érni valamit, lent lennének Phoenixben. Vagy Washington D.C.-ben vagy New York-ban és megpróbálnák előrángatni Gray elnököt,

akármilyen lyukba ásta is be magát, aztán elszámoltatnák azért, amit tett.

Úgy látszik, azt sem veszik észre, hogy a szabadságuk utolsó morzsáit is elvették tőlük, mindannyiunktól; őket csak a kölykeik érdeklik, a kölykök, a kölykök, a nyavalyás kölykök.

Legszívesebben megmondanám Mrs. Roberts-nek, hogy ne legyen már ilyen átkozott álszent, megmondanám Mr. Monroe-nak és Mrs. Gonzaleznek és Mrs. Hartnak, hogy ezt ők csinálták maguknak. Ők küldték „az ő kicsikéiket” iskolába azon a napon, és aztán ott álltak a játszótér kerítésénél velünk együtt és nézték, ahogy a fekete egyenruhások buszokra terelik a szörnykölyköket. Már bánják; most már tudják, amit szinte mindannyian egész végig gyanítottunk. Azok a buszok egyetlen irányba közlekedtek: el. És vissza nem.

De van valami, amit nem értek: a kormány folyton azt sulykolja nekünk a tévék híradóiban, az újságokban, a rádióban, hogy ezek a szörnykölykök csak úgy maradhatnak életben, ha ezekben a táborokban rehabilitációs kezelést kapnak. Az elnök kölykét is elvitték egy ilyen táborba, hogy bizonyítsák, a kezelés „működik”, és végigparádéztatták az országban valami ünnepi turnéval, ami nyilván arra szolgált, hogy megpuhítsák az emberek hozzáállását, ha a szörnykölykeiket elküldik maguktól. Oké, persze, rendben.

De eltelik egy év, kettő, és egyre több szörnykölyök érintett. Az elkeseredett szülők még többet küldenek ezekbe a rehabilitációs táborokba. Közben viszont egyetlen

„meggyógyított” szörnykölyök sem jön ki onnan. Három év, négy év, öt év alatt se. Egyetlen egy se. Ha ezek a szülők az elejétől jobban figyeltek volna, ha nem rohangáltak volna, mint a fejetlen csirke, ha nem ragadták volna meg az utolsó reménysugárnak beállított lehetőséget, ha csak egy közülük hajlandó lett volna felszólalni és megkérdőjelezni ezt az intézkedést, egy kilométerről láthatták volna, hogy hazugság. Akkor senkinek nem jutott volna eszébe regisztrálni a kölykét az online adatbázisba, amiből a kormány később olyan hálózatot csinált, amivel a fejjadászokat és a PSF-eket segítette, hogy begyűjtsék a szörnykölyöket, akiket a szüleik maguktól nem küldtek táborba.

Már hat éve. A kölykök nem jönnek vissza. És ha visszajönnének is, csak azt látnák, hogy ezek az „igazi felnőttek” mivé tették ezt az országot. Ugyan miért akarnának visszahozni kölyköket egy ilyen helyre? Egy olyan helyre, ahol az újság, amit olvasnak, tele van hazugságokkal, ahol minden lépésüket figyelik, ahol minden szavukat lehallgatják. Olyan világba, ahol egész életükben dolgozhatnak, és lassan elorvasztja őket a tudat, hogy soha semmit nem érnek el és soha semmi nem lesz jobb nekik.

Csak azt akarom, hogy beismerjék, hogy maguk okozták ezt maguknak: hagyták, hogy Gray elvegye tőlük a kölykeiket, és azt is hagyták, hogy Gray ellopja tőlük a jövőbe vetett hitüket. Rohadtul elegendem van abból, hogy sajnáljam ezeket az embereket, amikor mindenki más is szenved.

Csak azt akarom, hogy beismerjék maguknak, hogy többet veszítettünk néhány szörnykölyöknél.

Csak azt akarom, hogy mindenki hagyja abba a hazudozást.

* * *